

MÓRA FERENC

HIMNUSZ A BÚZAMEZŐN

Már szokul az éjszaka, mire csavarogtomban kiérek a harmatos mezőkre. Messze mögöttem lelkehagyott kőházaival az aluvó város, előttem a szemét nyitogató szabad róna kerekésege. Közben lassú csobogással az ébredező Tisza, sápadtan álmos fodraira égőpiros pántlikát tűz a hajnalragyogás.

Nagy határ búzaföld keskeny mezsgyéjén haladok. Kései pipacsok felpattanó kelyhe verődik a lábamhoz, kezemmel harmatos kálászokat simogatok végig. Mintha könnyeket hullatna a búza, amiket tüstént libegő köddé finomít a kihasadó nap első csókja. S a libegő köd mint templomi thuribulum ezüsfüstje száll föl a kék magasba, kicsi fehér felhők hóboglyái felé.

– Pitypalatty, pitypalatty!

Ahhoz, akinek keze betölt mindeneget az ő áldásával, akit köszönt a búzavirágok lélegzése, a föld párája, a pitypalattyok verése. Akit illet itt minden dicséret és dicsőség. Akinek láthatatlan keze igazgatta a búzaszálat attól kezdve, hogy kizöldellt a mag a föld meleg szívében. Aki vigyázott rá, hogy kösziklára ne hulljon a mag, hogy az ég madarai ki ne szedjék, hogy a mezők vad füvei el ne egyék-igyák előle a nap világát és az egek harmatát. Aki vigyázott, hogy föld árja meg ne rothassza, esővíz özöne ki ne sárgítsa, nyárnak forrósága meg ne aszalja, kénköszinű fellegek mennyei parittyaköve szét ne zúzza az életét.

– Pitypalatty, pitypalatty!

Téged illet itt minden dicsőség és dicséret, Úristen. Világlélek, Természetanya, Gondviselés, Primum Movens, vagy hívjon akárminek az együgyű paraszt és az együgyű szabadgondolkodó. Egész esztendőn keresztül szüntelen magasztal Téged az emberi szív kelettől nyugatig, naptámadattól napáldoztáig, mert mikor egyik szögletében aratnak, másikában vetnek a földnek, s egyszerre készítesz magadnak dicséretet az ekevas nyikorgásából és a kasza pengéséből, a magvető verejtékéből, akitől fog a föld méhe, és az anya örömkönnéből, mely ráperdül az új kenyérre, mikor az első karajt szegi belőle gyerekének.

– Pitypalatty, pitypalatty!

Virágok lélegzésével, kalászkok könnyével, madarak reggeli énekével, fölszálló köd ezüsfátyolával én is főlemelem hozzád lelkelem szavát, én Uram, én Istenem, jó emberek messzi, messzi Istene. Jó emberek-é? Keresed-e te azt, én Uram, Istenem? Avagy nem te vagy-e, akiről szól az írás, mondván: „s ő felsütteti napját a jókra és gonoszokra egyaránt, s megöntözi esőjével az igazak és gonoszok vetéseit”? S ha válogatnál is bennünk, Te egyedül való jóság, miért az én asszonyom legyen az, és miért sok millió testvéremnek az asszonya legyen az, akinek szeméből szívbéli keserőségek rettentés mirhája csordul majd az új kenyérre, mikor vékonyán karajozza fiókáinak?

Hiszen mi sem vagyunk kivetnivalóbbak azoknál, akiknek markába a mi kenyérünket is letted. Hiszen mi az örökkévaló törvényekkel, amiket a Te ujjad írt a szívünkbe, szembe nem szállunk. Nevedet hiába nem vesszük, parancsaidat se sárral, se vérral be nem undokítjuk, fűben, fában, csillagok szikrázásában, szelek zúgásában Téged keresünk. Embertársainkat mi nem bántjuk, senki életére nem leselkedünk, robotunkat, ahová állítottál, békességgel végezzük, s nem kérünk érte mást, csak a mindennapi kenyeret, amit Te szolgálóiddal, a nappal és felhővel minden teremtett állataid számára egyformán megkészítettél. Aki mindenütt asztalt terítettél az égi madárnak, miért halatod éhen a képedre formált embert, akibe lelkedet lehelted?

– Pitypalatty, pitypalatty!

Elöttem, mögöttem, körülöttem, mindenfelé zeng már a fűrjek himnusza, az ég madaraié, akiknek nincs halhatatlan lelkük, tehát nem teremtettek maguknak valutát, háborút, Zürichet, jóvátételt, devizát, és nem tudnak mást ma sem, mint amit akkor tudtak, mikor az Ember Fia a földön járt, és rajtuk nyugtatta szelíd szemét. Szeretnek, fiókákat nevelnek és örülnek a világnak, amelyet az Isten szépnak és szabadnak teremtett.